

Ștefan Manasia

Platanii din Samothraki

Editura Paralela 45

Redactare: Irina-Roxana Georgescu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANASIA, ȘTEFAN

Platanii din Samothraki / Ștefan Manasia. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3795-6
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

VACANȚELE DE ALTĂDATĂ

* * *

Tataia își frecționează brațele cu nisip. În albie se formează nisip grosier, un fel de pietriș mărunțit. Nu zgârie și elimină mizeria mai eficient decât orice piatră ponce, spune tataia. Plonjează, plutește, se învârte ca un castor bătrân în bazinul format la rădăcinile de arin.

Hai vino încoace și înoată și tu

Dar eu... (mă uit după pietre pe mal)

A, încă nu știi? Să îți spun cum se-nvăța pe vremea mea.

Uite, nepurcelule, mergi pe apă în sus, până la buturuga aia (*o văd, neagră și umedă și amenințătoare*). Urci pe ea și îți dai drumul, cu gura închisă. Te ții cu mâna de nas, uite-așa. He-he-he-he. E simplu, ce credeai, domnule, că-i complicat? Maa-ree brânză!

Și nu mă înec?

Nu

Sigur?

Nu. Nici dac-ai vrea, n-ai putea!

(Fericit, plin de endorfine) Păi de ce, tataie?

Pentru că apa curge repede de la buturuga aia încoa, vezi cum saltă? Dacă era un lac adânc, nu ți-aș fi spus să sari. Aș fi intrat întâi eu. Ți-aș fi arătat cum să miști brațele, cum să dai din picioare. Dar, ascultă la mine, nepurcele, așa o să te lauzi că ai învățat tu singur să înoți. Ce, crezi că primul om din lume care a învățat să înoate, care a descoperit tehnica asta, a avut profesor de natație? Ba bine că nu, he-he-he!

Am lungit mersul pe sub arini, poticnit în bolovanii ce acoperă fundul apei, la mal. Am ieșit pe mica plajă sfârșită brusc în rădăcinile de *ainine* adunate sub butură. Pietre modelate fabulos, polizate de un superbijutier, altele sparte ca niște fragmente de meteoriți. Petice de pietriș, chingi de nisip. M-am cățărat pe lemnul ca o platformă. Pulsam de adrenalină. Am tras aer în piept. Nu mai știu dacă am închis ochii sau nu, dar m-am prins cu degetul mare și arătătorul mâinii drepte de nas. Și cu piciorul drept împins înainte, cum vedeam la *Teleenciclopedia* scafandrii autonomi, am sărit. Apa m-a împins imediat, ca pe o vidră, la suprafață.

Îmi venea să țip victorios, dar până la tataia am plutit numai consumat de o fericire unică și tăcută.

Hai, încă o dată!

(Tălpile mele recunosc profunzimile și protuberanțele albiei,)

Fugi și mai sari o dată!

(alerg până la platforma organică de pe care plonjez)

Hai, dă din brațe mai puternic, mai larg!

(tot mai artistic, cum văzusem în seriale, în filme.)

Mai ai timp pentru încă o tură!

(Toată viața mi se va întâmpla asta, plăcerile noi devin adicții imposibil de controlat.)

Așa!

(În curând am să mă rostogolesc prin aer în săritură și o să-i învăț pe alți puști că-i lipsit de pericol.)

Bravo, nepurcele, ai descoperit înotul! Vezi, nu suntem atât de departe pe cât credem noi de oamenii din epoca de piatră, îmi spune tataia nazal, când mergem amândoi la fântână, pe întuneric (nu vede noaptea aproape nimic, nu știi cum se cheamă asta). Aducem apă rece pentru cină.

Noaptea am visat că plutesc pe canale. Brațele râului sunt mari și puternice. În ape trăiesc delfini de apă dulce și vidre, submarinul căpitanului Nemo andochează pe sub sălcii, dar asta nu mă miră deloc. Văd hublourile portocalii, colorate

de lumina electrică tremurată și asta mă înspăimântă. Dar știu acum să înot și, la o adică, pot folosi curenții rapizi ca să nu fiu prins.

* * *

Nu pleci nicăieri dacă nu mănânci. Lasă-i, mamă, lasă-i, că ei sunt băieți mari, lasă-i, soarele maichii. Bunica și străbunica = mamaia și maica. Termin de mâncat și numai așa mă lasă în pace. Alerg de obicei doar în slip și maiou, atent să nu mă împiedic în șlapii din plastic. Case, grădini pierdute într-o splendoare sălbatică trec pe lângă mine accelerat. Ating lunca modelată de râu în timpul marilor inundații sau dacă plouă masiv, în chip supranatural. Sunt convins că Râul Doamnei i-o zeitate prost camuflată și-i lasă pe oamenii de pe vale să trăiască în pace doar printr-un enigmatic favor. Bunicul = tataia a sădit în mine sămânța unui anarhist panteist. Alerg în după-amiezile astea și-mi dau filme, că aș fi un maratonist etiopian. Casele dispar șterse cu mâna de un școlar nepriceput, grădinile lucesc și mă îmbie totul: foșnete, adieri, ciripit, bâzâit, glasuri care – nu departe – urcă și coboară amețitor. *Sunt acolo*, îmi spun și-ncetinesc sprintul. Se oprește și furia împotriva mamaiei. Îmi scot maioul și-l pun pe umăr sau îl leg sub bărbie. Avansez doar în slip și în șlapi prin râul îmblânzit de secetă. Bolovani au blăniță de alge. Fuioare de alge prinse

LA DRUM

* * *

Tom, dacă ai terminat masa, poți să-ți cobori rucsacul, și trolerul meu verde, la mașină. Nu mai stăm.

Nino băuse două espresso, avea energie, avea (și nu i se întâmpla decât rar) chef de condus. Alexa îl îmbrățișă strâns pe băiat, care îngenunchease să-și lege șireturile, și îl sărutase pe obraji. Îi îmbrățișase strâns piciorul lui Nino care se aplecase și o sărutase pe fruntea întinsă (*spre ingeri*, așa o învățase el) și se enervase de-a binelea privind încetineala cu care nepotul își lega șireturile, de parcă atunci fuseseră inventate. Părinții și băiatul (și Nino) și-au luat rămas-bun demn (și fals), ușurați fiind să scape unii de alții. Fetița a dispărut în camera ei – telefonul într-o mână, carnețelul plușat în cealaltă – fix când ușa s-a închis în urma celor doi care doriseră să nu fie conduși.

* * *

Giurgiu, a spus Nino și băiatul și-a dezlipit fruntea de geam. Zăcuse așa, cât mai pe dreapta, tot drumul, ca și cum ar fi studiat peisajul. Nino simțise și nu-l deranjase. Nu încercase să-l atragă în conversație, să-l zgândăre cu întrebări – știa că nici lui nu-i pică bine asta. Oprise la o benzinărie și alimentase, merseseră la budă vorbind doar strictul necesar. Tom se simțea în mașină ca într-o celulă, dar peisajul își făcea datoria, chiar dacă zâmbetul Dorei și cracii ei mincinoși, și toată strălucirea aia a ei precoce îi zgâriau inima și, tot la cinci minute se întorcea la zâmbetul, cracii, strălucirea ei. O iubise dintr-a noua până acum. Ea sărise pe el la balul bobocilor, la party-ul de Halloween, îi tot repeta ce mândră e să aibă (în sfârșit) un prieten purtător de creier, unul care nu mănâncă literele în scris (Dora cântă la violă, scrie improvizații dramatice), care citește Paul Auster (Dora citește Elisabeth Bishop, Malcolm Lowry și Faulkner). Îi umfla egoul ca să i-l dezumfle rapid, de câte ori o vedea la brațul altuia (care însemna fie un prieten vechi – *dintr-ăștia are tone* –, fie un fost iubit, fie un boboc – *uite și tu ce frumusețe*). Câmpia Dunării îl stimulează cu lumina aia dulce și coaptă. Dulce și copt este părul Dorei, ochii – înguști și alungiți, cum ar râde tot timpul (și râde aproape

tot timpul) de ceva. De el. Până a strâns tot veninul sub limbă, până a trecut peste spaima că nu avea să o mai țină de mână niciodată. Să o sărute. Să o lingă. Să o sugă. Niciodată. Dora intra ca o amazoană în curtea liceului, când Tom s-a apropiat și i-a urlat: *Nu mai vreau să te văd niciodată, mă auzi, niciodată.* De fapt, n-a avut curaj (i se părea de serial turcesc să o execute cu public). A lăsat să treacă două zile fără să o sune, așa că în cele din urmă ea l-a sunat, l-a sunat și atunci i-a spus el – ca într-o *escape room*, panicat – că nu mai vrea să o vadă niciodată, că are inima în portofel și că o să regrete, că e o scolopendă cu țâțe și nimeni n-o s-o mai iubească așa cum el ș.a.m.d.

Ș.a.m.d.Ș.a.m.d.

Își dezlipiște fruntea de geam până când aerul condiționat îl răcește și el se sprijină la loc. Își dă tot mai rar filme cu Dora: dacă a iubit-o atât, de ce nu își mai amintește gustul ei? De ce îi e greu (ca și cum ar fi trecut, Dumnezeu, secole!) să își amintească chipul ei pisicesc? Dacă a iubit-o atât, de ce o urăște acum din ce în ce mai puțin? De ce ura și răzbunările pe care le premeditează insomniac își pierd, pe zi, din intensitate? Prin ce mutație i-a devenit indiferentă? (Dora cântă la violă pentru că așa vor părinții, va da la teatru pentru că așa vrea ea, ai citit *Offending the Audience*, l-a întrebat când i-a spus că nu vrea s-o mai vadă, citește și mai exersează, *tomcat*, l-a tocat).

CUPRINS

Vacanțele de altădată	7
În capitală	16
La drum	40
Insula	62
Nino scrie în caietul legat în piele vișinie un poem	98
Tom scrie în caietul cafeniu	102
Alexa scrie în carnețelul în formă de inimioară	107